

ДОБРОЧЕСНА ПУБЛІКАЦІЯ

МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ

ДЛЯ РЕДАКТОРІВ

ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ імені В. Н. КАРАЗИНА

Міністерство освіти і науки України

Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна

ДОБРОЧЕСНА ПУБЛІКАЦІЯ
МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ДЛЯ РЕДАКТОРІВ

Харків
2017

Офіційна заява, розроблена на 2-й Всесвітній конференції з цілісності досліджень Елізабет Вагер та Сабін Клейнерт (Сінгапур, 22–24 липня 2010 року)

Резюме

- Редактори несуть відповідальність за все, що вони публікують.
- Редактори мають приймати чесні та неупереджені рішення, які б не залежали від комерційних мотивів, а також забезпечили чесний та належний процес рівноправного рецензування.
- Редактори мають спиратися на такі настанови, які сприяють максимальній прозорості та повному, чесному звітуванню.
- Редактори мають пильнувати дотримання добросовісних стандартів опублікованого матеріалу, за необхідності публікуючи виправлення та спростування та вживаючи належних заходів при підозрі на порушення професійної етики під час проведення дослідження та опублікування його матеріалів.

- Редактори повинні вживати заходів щодо редакційних порушень та порушень під час рецензування матеріалів дослідження.
- Редактори мають критично оцінювати етичність проведення досліджень на людях та тваринах.
- Колег-рецензентів та авторів мають поінформувати про те, що від них очікується.
- Редактори мають спиратися на належні настанови для вирішення редакційних конфліктів інтересів.

Вступ

Як захисники та куратори матеріалів про результати дослідження редактори мають заохочувати авторів до того, щоб ті прагнули до дотримання найвищих стандартів етики публікацій. До того ж редактори знаходяться в унікальному становищі, яке дозволяє їм опосередковано сприяти відповідальному, добросьчесному ставленню до проведення дослідження за допомогою певних настанов та процедур.

Задля досягнення максимальної ефективності у наукових колах усім редакторам слід дотримуватися загальноприйнятих стандартів та позитивних практик.

Оскільки між різними дисциплінами існує істотна різниця, до того ж не всі охоплені сфери є доречними для кожного з наукових кіл, існують загальні редакційні настанови, механізми та принципи, яких слід дотримуватися редакторам для забезпечення добросьчесності опублікованих матеріалів та результатів дослідження.

Ці керівні принципи є насамперед відправною точкою та націлені, зокрема, на редакторів наукових видань.

Книжки та монографії є важливими та доречними матеріалами про результати дослідження у багатьох сферах, при цьому, рекомендації для видавців книжок є поза межами цих рекомендацій.

Редактори мають розглядати себе як частину ширшої професійної спільноти, розумітися на сучасних настановах та нововведеннях та забезпечувати належний освітній рівень і інформованість свого редакційного персоналу.

Для того, щоб бути кваліфікованим редактором, необхідно дотримуватися набагато більшої кількості принципів, ніж ті, що наведено у цьому документі. Запропоновані тут принципи, стратегії та механізми безпосередньо спрямовані на сприяння доброчесності у дослідженнях та публікаціях.

Редакційні принципи

1. Контент наукових видань: підзвітність та відповідальність

Редактори мають брати відповідальність за все, що вони публікують. Їм слід спиратися на відповідні механізми та настанови для забезпечення якості матеріалу, який вони публікують, та збереження цілісності матеріалів про результати дослідження (див. параграфи 4–8).

2. Редакційна незалежність та добросовісність

Важливим елементом відповідальності за чесні та неупереджені рішення є дотримання принципу редакційної незалежності та добросовісності.

2.1. Відокремлення процесу прийняття рішень від комерційних міркувань

Редактори мають приймати рішення, керуючись суто науковими мотивами та брати повну відповідальність за свої дії.

Мають бути розроблені відповідні механізми для відокремлення комерційної діяльності в рамках наукового видання від редакційних процесів та рішень. Редактори мають активно цікавитися ціновою політикою видавця та прагнути до того, щоб матеріали, які вони публікують, були доступними за ціною та поширенням.

Матеріали на замовлення мають підлягати таким само суворим процедурам контролю якості та перевірки колегами, як будь-який інший контент наукового видання. Спонсор(и) має(-ють) бути чітко вказані, так само як і їхня роль у дослідженні.

Матеріали рекламного характеру мають пройти перевірку з метою їхнього приведення у відповідність до принципів

наукового видання. Вони мають чітко позиціонуватися як комерційний контент, який жодним чином не асоціюється з опублікованими науковими матеріалами.

2.2. Стосунки між редактором

та видавцем / власником видання

В ідеалі редактори повинні мати письмовий договір з прописаними умовами співпраці з видавцем чи власником наукового видання. Видавці та власники наукових видань не повинні відігравати жодної ролі в прийнятті рішень щодо контенту видання ані з комерційних, ані з політичних міркувань.

Видавці не повинні звільняти редакторів через опублікований контент. Причиною звільнення може бути серйозне посадове порушення або якщо незалежне розслідування довело, що, вирішивши опублікувати матеріал, редактор(-ка) порушив(-ла) наукову місію видання.

2.3 Бібліометричні показники та прийняття рішень

Редактори не повинні намагатися неналежним чином впливати на рейтинг свого наукового видання, штучно підвищуючи будь-який з його бібліометричних показників.

Наприклад, неналежним є вимагати посилатися на матеріали видання, якщо на це не має суто наукових мотивів.

Як правило, редактори мають забезпечити рецензування матеріалів на виключно наукових засадах, без тиску на авторів щодо цитування конкретних публікацій з ненаукових мотивів.

3. Редакційна конфіденційність

3.1. Авторський матеріал

Якщо у науковому виданні існує система рецензування, при якій колеги-рецензенти обираються редактором(-кою) (замість розміщення в електронному вигляді переддрукованих матеріалів для загального коментування), редактори повинні захищати конфіденційність авторських матеріалів та нагадувати рецензентам чинити так само.

Як правило, редактори не повинні передавати редакторам інших наукових видань надані їм для опублікування матеріали за виключенням тих випадків, коли вони мають на це дозвіл автора матеріалу або у випадку посадового порушення (див. нижче).

Редактори, як правило, не зобов'язані надавати матеріали адвокатам для судових справ.

Редактори повинні надавати інформацію про статус матеріалу виключно автору даного матеріалу.

Системи подання матеріалів онлайн мають утримувати-

ся таким чином, щоб уникати неавторизованого доступу до матеріалів.

У випадку розслідування посадового порушення може знадобитися оприлюднення матеріалу третім сторонам (наприклад, членам слідчого комітету або іншим редакторам).

3.2. Рецензенти

Якщо діє система закритого рецензування, редактори мають тримати в таємниці імена рецензентів. Однак якщо рецензенти бажають оприлюднити свої імена, редактор(-ка) має дати на це дозвіл.

У випадку підозри у посадовому порушенні може знадобитися оприлюднення імені рецензента третій стороні.

4. Заохочування максимальної прозорості та повноцінного і чесного висвітлення

Задля просування знань у наукових колах важливо зрозуміти, для чого була зроблена певна робота, яким чином та ким вона була спланована і виконана, як вона доповнює вже існуючі знання. Щоб досягти такого розуміння, необхідні максимальна прозорість та повноцінне й чесне висвітлення.

4.1 Авторство та відповідальність

Наукові видання повинні мати чітку політику щодо авторства, яка базується на стандартах відповідної галузі. Автори мають бути проінформовані щодо очікувань від їхніх робіт. До того ж, якщо у галузі існують різні норми, видання має повідомити автора, яких саме норм воно дотримується.

У випадках міждисциплінарного та сумісного дослідження читачеві має бути зрозуміло який внесок зробив кожен з співавторів і хто несе відповідальність за проведення та достовірність кожного з аспектів дослідження. Наприклад, індивідуальний внесок та обов'язки кожного можуть бути зазначені у розділі «співавтори». Очікується, що всі співавтори зробили вагомий внесок у статтю та ознайомилися з її змістом повністю і, в ідеалі, це має бути зазначено у заяві про авторство, яка подається до наукового видання.

За наявності безперечних змін авторства з відповідних причин редактори повинні вимагати, щоб усі автори (у тому числі ті, чиї імена були вилучені зі списку), погодилися зі змінами у письмовій формі.

Авторські суперечки (наприклад, розбіжності щодо того, хто повинен або не повинен бути автором до або після публікації) для опублікованих та неопублікованих статей не можуть бути винесені на розгляд редакторів і повинні бути вирішені на інституційному рівні або через інші відповідні незалежні органи.

В таких випадках редактор/ка має діяти на основі результатів, які були отримані в результаті перевірки, наприклад, виправляючи авторство в публікаціях.

Наукові видання повинні спиратися на публічні настанови щодо того, як обробляються роботи редакторів чи членів редакційної колегії (див. Параграф про редакційні конфлікти інтересів: 8.2).

4.2. Конфлікти інтересів та роль джерела фінансування

Редактори повинні мати встановлений порядок, який вимагав би від усіх авторів оголошувати будь-які відповідні конфлікти інтересів та публікувати принаймні ті, які можуть вплинути на сприйняття публікації читачем. Джерело фінансування дослідження має бути оголошено та опубліковано. При цьому має бути вказана та опублікована роль джерела фінансування у формуванні ідей, проведенні, аналізі та представленні результатів дослідження.

Редактори мають чітко попереджувати авторів, якщо якісь з розділів наукового видання (наприклад, коментарі або оглядові статті) через певні конфлікти інтересів

виключають право авторства.

4.3. Повне та чесне висвітлення та дотримання головних принципів висвітлення

Утримання високого стандарту наукової літератури є одним із найважливіших обов'язків редактора. У різних наукових виданнях стандарти є різними, втім редакторам слід працювати над тим, щоб кожна із статей, які публікуються, була вагомим внеском у науковій галузі, в якій спеціалізується їхнє видання. Редакторам слід знеохочувати так звані «публікації-салямї» (наприклад, опублікування мінімального кванта дослідження), уникати автоплагіату у наукових матеріалах, за виключенням випадків, коли це оголошено в повній мірі та є прийнятним для всіх (наприклад, стаття на іноземній мові, яка містить перехресні посилання). Редакторам також слід заохочувати авторів до прив'язання своїх наукових статей до попереднього свого доробка (наприклад, пояснити, чому саме ця робота була необхідна, який елемент новизни вона несе або чому знадобилась повторність, і що саме має винести зі статті читач).

Наукові видання мають розробити програми, які заохочують авторів до повного та чесного висвітлення, наприклад, вимагаючи від авторів долучення до статей протоколів дослідження або учбових планів (у тих галузях, де вони є стандартним компонентом матеріалів дослідження), та надання доказів дотримання відповідних правил звітування, де це є можливим. Окрім того, що керівні принципи звітування призначені для покращення звітування та висвітлення результатів дослідження, ці принципи також полегшують для редакторів, рецензентів та читачів ро-

зуміння процесу проведення дослідження.

Зображення, рисунки та таблиці мають відповідати встановленим стандартам галузі. Зображення не повинні підлягати таким змінам, що вводять в оману.

Редактори можуть скористатися спеціальною електронною програмою для виявлення плагіату, автоплагіату або маніпулювань зображеннями. Виявлені випадки плагіату або маніпулювання зображеннями переслідуються через авторів та відповідні установи (див. параграф про реагування на порушення професійної етики: 5.2).

5. Реагування на критику та занепокоєння

Реагування та відповідь на опубліковані дослідження інших дослідників є важливим елементом наукових дискусій в більшості галузей. Таку практику треба заохочувати. У деяких галузях наукові видання можуть підтримувати такі дискусії шляхом опублікування відгуків читачів. Критичні зауваження можуть бути елементом загальних наукових дискусій, але вони також можуть стати сигналом порушення доброчесності дослідження чи публікації.

5.1. Забезпечення доброчесності опублікованих матеріалів — поправки

Коли читачі, автори чи редактори виявляють справжні помилки, котрі не означають, що робота є недійсною, слід якомога швидше опублікувати виправлення. Електронну версію документа можна виправити, вказавши дату виправлення та надавши посилання на друковану помилку. Якщо помилка вказує на те, що суттєві елементи роботи є недійсними, статтю слід відкликати з вказанням причини відкликання (наприклад, чесна помилка).

5.2. Забезпечення доброчесності опублікованих матеріалів — підозра на порушення професійної етики

Якщо читачами, рецензентами чи іншими особами висловлені серйозні занепокоєння щодо проведення, достовірності або представлення результатів наукової роботи, редактор має спочатку сконтактувати з авторами роботи (в ідеалі, з усіма авторами) та надати їм можливість відповісти на усі висловлені занепокоєння. Якщо відповідь є незадовільною, редактор має вирішити ситуацію на інституційному рівні (див. нижче). Подекуди, в основному в біомедичній галузі, коли занепокоєння є серйозними і опублікована робота може вплинути на клінічну практику або стан здоров'я населення, редактор(-ка) може опублікувати звернення до читачів з інформацією про занепокоєння, яке було висловлено. Наприклад, можна опублікувати «вираження стурбованості», поки розслідування триває. Після завершення розслідування редактор/ка має вжити належних заходів із супровідним коментарем, пояснюючи висновки розслідування. Редактор(-ка) також має реагувати на результати національних досліджень з цілісності наукових робіт, які вказують на неправомірні дії, пов'язані з документом, який був опублікований у його/її журналі. Редактор(-ка) сам(-а) може вирішити відкликати статтю, якщо він/вона переконаний(-а), що відбулися серйозні порушення, навіть якщо інституційне розслідування чи перевірка національного рівня не надала таких рекомендацій.

Редактор(-ка) має відповідати на всі звинувачення чи підозри на порушення професійної етики з боку читачів, рецензентів або інших редакторів щодо проведення дослідження чи опублікування його результатів. Редактори часто є першими реципієнтами інформації щодо таких

проблем та мають діяти, навіть якщо йдеться про статтю, яка не була прийнята до друку чи вже була відхилена. Окрім відповідальності за зміст свого наукового видання, редактори несуть колективну відповідальність за матеріали про науково-дослідницьку роботу, тому мають діяти, коли дізнаються про потенційні порушення професійної етики. Плагіат чи автоплагіат редактори можуть визнати самостійно. Тим не менш в більшості випадків, редактор має робити запит до установи чи інших відповідних організацій на проведення розслідування (перш за все зв'язавшись з автором з проханням відповісти на висловлені підозри і у випадку, якщо відповідь автора є незадовільною).

Онлайн версії відкликаних статей мають бути збережені та чітко позначені в усіх онлайн версіях видання, включаючи PDF-версії як матеріали, що вважаються відкликаними, з думкою про майбутніх читачів.

За детальнішою інформацією щодо звинувачень та рекомендованих способів реагування, таких як відкликання матеріалу, дивіться блок-схеми та керівні принципи щодо відкликання матеріалів на сайті Комітету з етики наукових видань (<http://publicationethics.org/flowcharts>;

http://publicationethics.org/files/u661/Retractions_COPE_gline_final_3_Sept_09__2_.pdf).

5.3. Заохочення наукових дискусій

Усі наукові видання мають розглянути найоптимальніший механізм, за допомогою якого читачі можуть обговорювати статті, залишати критичні зауваження та робити свій внесок у дискусію (у багатьох галузях це здійснюється через друковану чи онлайн колонку коментарів). Автори можуть зробити внесок у дискусію, якщо їм дозволити відповідати

на коментарі та критичні зауваження, коли вони є доцільними. Така наукова дискусія щодо опублікованих робіт має відбуватися своєчасно. Редактори мають чітко відрізнити критику, що стосується обмежень дослідження від зауважень, що вказують на потенційні порушення професійної етики. Будь-які критичні зауваження, які вказують на потенційні порушення професійної етики мають бути не тільки опубліковані, а й потребують подальшого розслідування, навіть якщо вони виникли задовго після опублікування матеріалу.

Редакційні настанови для тих наукових видань, які публікують дослідження, за участю людей чи тварин

6. Критично оцінюйте та вимагайте дотримання високих стандартів професійної етики під час проведення досліджень

Найчастіше у біомедичній галузі, але також у дослідженнях з соціальних та гуманітарних дисциплін, етика проведення досліджень має першочергову роль у захисті людей чи тварин. Етичний нагляд, відповідні процедури згоди та дотримання відповідних законів вимагаються від авторів. Редакторам слід пильнувати проблеми цієї галузі.

6.1. Етичне затвердження та етична поведінка

Редактори зазвичай мають вимагати затвердження дослідження комітетом з етики (або ревізійною комісією) та гарантії, що дослідження було проведено згідно з Гельсінською декларацією Всесвітньої медичної асоціації «Етичні принципи медичних досліджень за участю людини як об'єкта дослідження». До того ж редактор(-ка) має бути уважним до проблем, пов'язаних з етикою проведення досліджень. Це може означати, що стаття буде відправлена колегам-рецензентам, які знаються на цих питаннях, також до комітету з питань етики, якщо видання має такий комітет, або ж редактор може попросити авторів чи їхні установи надати додаткові гарантії чи докази.

Стаття може бути відхилена з етичних міркувань, навіть якщо вона була схвалена комітетом з етики.

6.2. Згода (на участь у дослідженні)

Якщо людина є об'єктом дослідження, редактор має упевнитися, що стаття містить процедуру згоди. У більшості випадків вимагається інформована згода у письмовій формі. Якщо у редактора виникають питання щодо процедури отримання згоди, якщо дослідження проводиться серед груп ризику або якщо є сумніви щодо етичності поведінки, редактор має попросити надати йому або їй шаблон згоди та поцікавитися у авторів, як саме була отримана згода.

6.3. Згода (на опублікування)

Для всіх клінічних випадків, досліджень серії випадків та зображень людей редактор(-ка) має вимагати від авторів отриманої прямої згоди на опублікування (ця згода відрізняється від згоди на участь у дослідженні). Ця згода повинна інформувати учасників, у якому науковому виданні буде опублікована робота, чітко доносити той факт, що попри всі зусилля з усунення можливих характерних рис, повна анонімність є неможливою, і в ідеалі, у згоді має бути зазначено, що вказана особа бачила статтю та погоджується з тим, що в ній написано.

Підписану форму згоди слід зберігати разом із медичною картою пацієнта, а не надсилати її в журнал (щоб посилити захист даних та конфіденційність, див. параграф 6.4). У виняткових випадках отримати згоду неможливо, наприклад, коли особа померла. У таких випадках необхідно уважно розібратися в питаннях можливої шкоди,

і з поваги слід спробувати отримати згоду від родичів. У поодиноких випадках важливість для здоров'я людства може виправдати публікацію без згоди, якщо незважаючи на всі спроби отримати згоду це є неможливим, а перевага від опублікування матеріалу переважає можливу шкоду.

6.4. Захист даних та конфіденційність

Редактор має критично оцінювати будь-які потенційні порушення щодо захисту даних та конфіденційності пацієнтів. Це включає в себе такі вимоги, як правильно інформована згода на участь у представленому дослідженні, згода на опублікування, для відповідних випадків (див. параграф 6.3) та розробка редакційних настанов, які відповідають керівним принципам щодо конфіденційності пацієнта.

6.5. Дотримання відповідних законів та рекомендацій з найкращої практики етичної поведінки

Редактор(-ка) повинен(-на) вимагати від авторів дотримання відповідних національних та міжнародних законів та правил найкращої практики у відповідних випадках, наприклад, під час проведення досліджень за участю тварин. Редакція повинна сприяти реєстрації клінічних випробувань.

7. Забезпечення чесного та доцільного рецензування колегами

Одним з найважливіших обов'язків редакторів є організація та використання рівноправного рецензування справедливо та мудро. Редактор(-ка) має пояснити процеси рівноправного рецензування, притаманні даному виданню, в інформації для авторів, а також вказати, які частини підлягають такому рецензуванню.

7.1. Рішення щодо рецензування

Редактор(-ка) може відхилити статтю й без проходження нею рівноправного рецензування, якщо документ вважається непридатним для читачів журналу або має низьку якість. Це рішення має прийматися чесно та неупереджено. Критерії, що використовуються для прийняття цього рішення, мають бути відкритими. Рішення не надсилати документ для рівноправного рецензування має базуватися лише на академічному змісті документа, і не повинно залежати від характеру авторів або приймаючої установи.

7.2. Взаємодія з рецензентами-колегами

Редактор(-ка) має використовувати відповідних рецензентів для документів, які розглядаються для публікації, шляхом вибору людей з достатнім досвідом та уникаючи тих, хто має конфлікт інтересів. Редактор(-ка) має забезпечити своєчасне отримання відгуків.

Рецензентам мають повідомити, що від них очікується, і про будь-які зміни в редакційній політиці. Зокрема, рецензентів слід попросити оцінити етичність дослідження та публікації (тобто, чи вважають вони, що дослідження виконано та представлено у статті етично, або якщо у них є будь-які підозри про плагіат, фальсифікацію автоплагіат). Редактор(-ка) має спиратися на настанови, які б вимагали офіційного оголошення конфлікту інтересів від рецензентів-колег. Редактор(-ка) має попросити рецензентів якнайшвидше повідомити його/її про будь-який такий конфлікт інтересів, щоб він/вона міг/могла прийняти рішення щодо можливості об'єктивного рецензування. Деякі конфлікти інтересів можуть дискваліфікувати рецензента. Редактор(-ка) має підкреслювати перед рецензентами-колегами факт конфіденційності матеріалу і вимагати, щоб рецензенти-колеги інформували її/його, коли вони звертаються до колег по допомогу у рецензування або якщо вони наставляють молодших колег у проведенні рецензування. В ідеалі, редактори повинні мати механізм моніторингу якості та своєчасності рецензування та надання відгуків рецензентам.

7.3. *Порушення професійної етики з боку рецензента*

Редактори повинні серйозно ставитися до порушення рецензентами професійної етики та реагувати на будь-яке звинувачення щодо порушення конфіденційності, замовчування конфлікту інтересів (фінансових або нефінансових), недоцільного використання конфіденційного матеріалу або затримки рецензування для отримання конкурентної переваги. Звинувачення щодо серйозного порушення професійної етики рецензентами, наприклад, такого як плагіат, слід винести на інституційний рівень (детальніше тут: http://publicationethics.org/files/u2/07_Reviewer_misconduct.pdf).

7.4. *Взаємодія з авторами*

Редактор(-ка) має чітко донести до авторів, якою є роль колеги-рецензента, тому що вона може відрізнитися в різних виданнях. Деякі редактори вважають колег-рецензентів радниками і не обов'язково виконують або просять надавати рекомендації щодо прийняття або відхилення матеріалу. Листуванням з редактором, як правило, опікується відповідний автор, який повинен гарантувати залучення співавторів на всіх етапах.

Спілкування з усіма авторами при першому поданні та на заключному етапі прийому може бути корисним, щоб всі автори знали про подання та схвалили публікацію. Як правило, редактори повинні передавати всі відгуки колег-рецензентів у повному обсязі. Проте у виняткових випадках може знадобитися виключити частину відгуку, якщо там містяться наклепницькі чи образливі висловлювання. Важливо, однак, щоб такий редакційний розсуд не використовувався невідповідним чином,

для придушення незручних коментарів.

Необхідно завжди мати належні причини для пошуку додаткових рецензентів на пізній стадії процесу, які мають чітко повідомлятися авторам.

Остаточне редакційне рішення та його обґрунтування повинні бути чітко передані авторам та рецензентам. Якщо документ відхилено, у редакції, в ідеалі, має бути процес оскарження. Однак редактори не зобов'язані скасовувати своє рішення.

8. Прийняття редакційних рішень

Редактор посідає впливову позицію у прийнятті рішень щодо публікацій, тому є дуже важливим, щоб процес прийняття рішень був якомога чеснішим та неупередженішим, і відповідав академічному баченню того чи іншого наукового видання.

8.1 Редакційні процеси

Усі редакційні процеси повинні бути чітко сформульовані в інформації для авторів. Зокрема, має бути зазначено, що очікується від авторів, які типи статей приймаються до друку, і як статті обробляються виданням. Усі редактори повинні бути повною мірою ознайомлені з настановами видання, баченням та наповненням. Остаточна відповідальність за всі рішення лежить на головному редакторові.

8.2 Редакційні конфлікти інтересів

Редактори не повинні брати участь у прийнятті рішень щодо матеріалів, в яких є їхній власний конфлікт інтересів, наприклад, якщо вони працюють або працювали в тій самій установі та співпрацювали з авторами, якщо вони володіють акціями певної компанії, або якщо вони мають особисті стосунки з авторами. Наукові видання повинні мати певну процедуру обробки таких статей. Наукові видання також повинні мати процедуру для обробки статей,

поданих редакторами чи членами редакційної колегії, для забезпечення неупередженої та незалежної обробки таких робіт. Цей процес має бути окреслений в інформації для авторів. Редакційні конфлікти інтересів повинні бути оголошені публічно.

Цитувати як:

Kleinert S & Wager E (2011) Responsible research publication: international standards for

editors. A position statement developed at the 2nd World Conference on Research Integrity,

Singapore, July 22–24, 2010. Chapter 51 in: Mayer T & Steneck N (eds) Promoting Research

Integrity in a Global Environment. Imperial College Press / World Scientific Publishing,

Singapore (pp 317-28). (ISBN 978-981-4340-97-7)

УДК 001+378.33-2]:174.7

ББК 74.58

Д 56

Д 56 Добросесна публікація: міжнародні стандарти для редакторів /
уклад. О. О. Гужва, І. О. Солдатенко. — Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2017. — 28 с.

У виданні розглянуто міжнародні стандарти та етичні норми добросесної наукової публікації.

Видання розраховане на редакторів академічних видань, науковців, усіх тих, хто цікавиться проблемою наукової добросесності.

УДК 001+378.33-2]:174.7

ББК 74.58

© Харківський національний університет
імені В. Н. Каразіна, 2017

© Гужва О. О., Солдатенко І. О., уклад., 2017

Довідкове видання

Добросесна публікація: міжнародні стандарти для редакторів

(Укр. мовою)

Комп'ютерне верстання

В. О. Трубчанінов

Макет обкладинки

К. В. Скіпенко

Підписано до друку 18.12.2017 р.

Гарнітура Open Sans.

Наклад 100 пр.

Харківський національний університет

імені В. Н. Каразіна,

61022, м. Харків, майдан Свободи, 4.

saiup.org.ua

Публікація даного матеріалу стала можливою завдяки підтримці американського народу відповідно до грантового договору № S-UP300-16-CA-001 з Посольством США в Україні. Думки, висловлені тут, належать авторам і не обов'язково відображають точку зору Посольства США в Україні чи Уряду США.